

BERLIN

LUPII DIN BRANDENBURG

Fabio Geda &
Marco Magnone

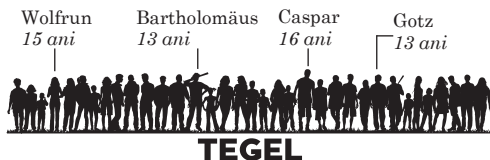
Traducere din limba italiană:
Geanina Tivdă

CORINT JUNIOR
— 2017 —

DECEMBRIE 1978

GRUPURILE DIN BERLIN

1

Nina își plimbă privirea la întâmplare prin magazinul de băuturi – de la teigheaua acoperită de praf la rafturile goale, de la podeaua plină de cioburi la ferestrele astupate cu scânduri de lemn – și se opri în partea opusă a încăperii – unde se aflau *ei*. Nu avea idee cine erau. Știa doar că, în timpul bătăliei din Gropius, Peter se îndepărtase și se pierduseră unul de celălalt, că se trezise singură în mijlocul furtunii și că, la un moment dat, din toată vârtoarea, se iviseră acele creaturi albe. Îi făcuseră semn să le urmeze, iar ea, neștiind încotro să se ducă, ascultase.

Doar mai târziu o cuprinsese teama, atunci când, ajunși în prăvălia unde se retrăseseră pe timpul nopții, nu mai fu nevoită să-și apere ochii de ninsoarea fină cu ace de gheață și-i putu observa cu atenție la lumina lumânărilor. Nu-i plăcea culoarea salopetelor cu care erau îmbrăcați, albe ca pielea cadavrelor; nu-i plăceau mănușile mari care păreau niște gheare; nu-i plăceau mitralierele de care nu se despărțeau niciodată; dar cel mai mult ura măștile cauciucate, fără formă, din același material ca salopetele, cu niște ferestre ovale în dreptul ochilor, cu protuberanțe lungi, aidoma unor trompe, în dreptul nasului și nici măcar o deschizătură pentru gură: capete de insecte uriașe sau de monștri sângeroși din vechime, precum cei din legende. Se întrebese dacă făcuse bine că-i urmase; dar ciudat era că, în același timp, ei se comportau de parcă ființa periculoasă era *ea*: încă din primul moment i se adresaseră doar prin

gesturi seci, de parcă ar fi dorit să o țină la distanță, fără să-i vorbească. În prăvălie îi făcuseră semn să se ducă în zona din spate, unde Nina se așeză pe niște lăzi, scoase din buzunar două creioane și o foaie mototolită și începu să deseneze.

Se aflau acolo de câteva ore când, în sfârșit, una dintre cele șase salopete albe se desprinse din grup, se apropie de ea, se așeză pe călcâie la vreun metru distanță și o întrebă:

— Ce desenezi?

Nina făcu ochii mari. Ce glas era acela? Avea un ton pe care nu-l mai auzise de ani buni. Îi amintea de glasurele celor mari.

— ...

— Nu trebuie să te temi. Cu noi ești în siguranță. Cum te numești?

— ...

— Nu vrei să-mi spui cum te numești?

— Nina, spuse ea șoptit, încât aproape nu se auzi.

— Ce nume frumos! Eu mă numesc Andreas.

Nina vedea orice lucru ca pe o culoare, iar glasul lui Andreas era de un albastru frumos, afectuos, cu o foarte ușoară nuanță de violet. Ninei îi plăcea albastrul și ar fi dorit foarte mult să aibă încredere în acel glas. Avea nevoie de asta. În fond, riscul cel mai mare ar fi fost să cadă în mâinile celor din Tegel, iar dacă salopetele albe puteau să o apere de grupul acela, însemna că salopetele albe erau prietene. Dar... exista un dar. Fratele ei Bernd îi spunea mereu să nu aibă încredere în persoanele pe care nu le cunoștea, până când nu dezvăluiau cine erau cu adevărat. Iar Andreas avea o grămadă de lucruri de dezvăluit: în primul rând fața.

Andreas se ridică, răsufând din greu de parcă l-ar fi durut spatele, îi spuse să se odihnească și se întoarse la tovarășii lui.

— Nico! spuse, ghemuindu-se lângă unul dintre ei.
— Ce este?
— Pregătește-te, este tura noastră!
— Bine, ce spune *ciudata*?
— Termină!
— Ce să termin?
— Nu-i mai spune așa!
— De ce?
— O cheamă Nina.
— Știi cât de mult mă interesează, dacă ar fi după mine...

— Știu. Să mergem!

Cei doi ieșiră, lăsându-i pe ceilalți patru prăbușiți într-un colț, cu măștile trase, folosind rucsacurile drept perne. Magazinul, murdar și înghețat, se cufundă în tăcere. În timpul zilei, tăcerea era un prieten bun pentru Nina: un refugiu confortabil, în stare să o apere de lumea prea mare și imprevizibilă; era un albastru strălucitor, răcoros și plin de oxigen. În timpul nopții însă, o învăluia de peste tot, îi zgâria gâtul și albastrul devenea negru. Răcoarea se schimba în frig, iar frigul, într-o stare proastă. Starea proastă, în flori. Fiorii, în pericol. Iar pericolul îi făcea inima să bată. Și când Nina nu putea să adoarmă din cauza bătăilor inimii, atunci se ducea la Bernd și se ghemuia lângă el; Bernd o lua în brațe și-i șoptea: „Totul e în regulă... Noi ne avem pe noi”.

Noi ne avem pe noi și lucrurile reveneau la matca lor. Acum însă Bernd nu era, iar ceea ce spusese Nico – o numise *ciudata* – și felul în care o făcuse schimbau complet situația. Și glasul lui, la fel ca al lui Andreas, semăna cu glasul anumitor băieți mari, dar nu avea nimic albastru. Era cu totul violet, iar Nina ura violetul.

Era un albastru stricat.

Un albastru greșit, *rău*.

Rău precum cei din Tegel, poate și mai rău.

Trebuia să plece, să găsească drumul spre Gropius. Astfel, în timp ce salopetele albe rămase înăuntru dormeau, se ridică, băgă în buzunar creioanele colorate și foile pe care Nora i le dăduse ca să deseneze și, cu pași ușori ca de vrăbiuță, ajunsese la ieșirea din magazin. Clanța se roti cu un scârțâit pe care nu-l auzi nimeni.

Norii se destrămaseră lăsând vederii bolta opacă a cerului cu stele, iar cristalele de zăpadă zburătăceau prin aer, așteptând să se așeze. Sperase să recunoască un loc familiar, ceva care să o ajute să se întoarcă, dar în jurul ei totul era străin și nu-și amintea nici măcar din ce parte veniseră. La capătul clădirii dădu peste o stradă. Se uită mai întâi la dreapta, apoi la stânga, ca pe vremea când treceau mașini pe stradă. Traversă cu capul plecat: să hoinărească pe timp de noapte într-o zonă necunoscută era mai rău decât își imaginase. „Noi ne avem pe noi”, șopti cu un firicel de voce, dând naștere unei fantome din aerul cald care plutea în jurul buzelor: „Noi ne avem pe noi”.

— Unde crezi că te duci?

Glasul violet o lovi în spate. Nina se opri ținându-și respirația. Așteptă să înțeleagă dacă era real sau rodul imaginației, dar, când glasul vorbi din nou, se întoarse. Nico și Andreas erau la câțiva metri în spatele ei. Primul avea mitraliera îndreptată spre ea și o ținea strâns cu ambele mâini.

— Hei, calmează-te! îi spuse Andreas tovarășului său.

Nico întârzie cu degetul pe trăgaci. Nu-i plăcea fetița aia. Nu-i plăceau copiii, în general. Se gândi că era o tâmpenie să ducă unul cu ei.

— Las-o jos! spuse Andreas punând o mână pe țeavă, apoi îi arătă Ninei palmele mânușilor și înaintă încet prin zăpadă.

Ea se dădu înapoi un pas.

— Unde mergi? întrebă vocea albastră.

— Acasă, răspunse Nina cu un firicel de glas.

— Cum?

— Acasă... repetă puțin mai tare.

— Mergem mâine. Acum ne întoarcem înăuntru, bine?

Nina îl fixă mai întâi pe Andreas, apoi pe Nico. Dacă ar fi încercat să fugă, ar fi prins-o imediat; era doar o fetiță. Și apoi, unde ar fi putut fugi? Berlinul era prea mare și negru pentru ea. Poate că o înspăimânta mai mult decât Nico, cu glasul lui violet și comportamentul lui urât. Măcar acolo era Andreas. El era diferit. Glasul lui pierduse până și acea nuanță de violet pe care o percepușe înainte. Îi amintise de glasul brutarului de la parterul clădirii unde locuia, care-i oferea covrigei și pe care și-l amintea așa de plăcut. Moale și amintind de casă așa cum sunt unele aluaturi era vocea bărbatului – un bărbat care o va apăra.

Adulții, își spuse Nina. Adulții sunt încă în viață.

2

Când primele raze ale soarelui se strecurară în sala de sport și atinseră obrajii lui Jakob, el își ridică încet pleoapele și umbrele luă formă unei mări de larve. Simți frigul, un frig de nedescris, și durere peste tot: în spate, la picioare, la brațe. Închise ochii.

Speră să fie doar un coșmar.

Se gândi ce frumos ar fi fost să adoarmă din nou, să se cufunde în căldurica patului și să o audă pe mama strigându-l din bucătărie – miros de lapte cu cacao. Dar când fumul îi pătrunse prin nări făcându-l să strănute, înțelese că nu era vorba despre niciun coșmar. Se ridică în coate, își șterse puchinii adunați în timpul nopții și privi în jur.

Dormise cu mânușile în mâini și îmbrăcat cu geaca groasă, înfășurat într-o plapumă care mirosea a urină. Își simțea părul năclăit, gâtul care-l ardea, hainele ude de sudoare lipite de piele. Pe lângă el, lungiți, înfolați în hainele groase și în pături, strănși unii în ceilalți, încât era imposibil să treacă cineva printre ei, erau băieții și fetele din Gropius și Havel.

Cu o zi înainte, pe 25 decembrie 1978, un Crăciun pe care și-l vor aminti pentru totdeauna, se bătuseră cu poporul din Tegel, ajuns în Gropiusstadt mânat de zadarnica dorință de a distruge orice le ieșea în cale și de a-i alunga din oraș. Luptaseră în plină furtună. Și învinseseră. Sau cel puțin asta își dorea Jakob. Imaginea lui Wolfrun în lacrimi, tremurând de frig și de teama că-l va pierde pe Ziggy, iubitul ei cal maroniu, îi rămase

întipărită în priviri cu o violență neașteptată. Nu putea fi sigur, dar spera ca, după ce o salvase din apele înghețate ale lacului, cel puțin pe moment, Wolfrun să îi lase în pace.

Epuizați, hotărâseră să petreacă noaptea în sala de sport, destul de mare să încapă cu toții. Numai Dumnezeu știe câtă nevoie aveau să stea împreună, *aproape*. Dar, în ciuda oboselii, rămăseseră treji multă vreme, cu privirea fixată în tavan, unii din cauza adrenalinei care încă se mai simțea, alții, de frică, alții, din cauza rănilor și a contuziilor dureroase. Doar noaptea târziu somnul îi cuprinse în brațele lui și le aduse mângâiere, iar în zorii zilei de 26 decembrie încă dormeau.

Toți. Cu excepția lui Bernd.

Sora lui, Nina, dispăruse în toiul bătăliei; dar chiar și Bernd, după ce o căutase, fără să-i pese de viscol și de amenințarea celor din Tegel, odată cu căderea nopții fusese constrâns să se întoarcă. Însă tot nu-și găsi liniștea. Petrecuse ceasuri întregi luptându-se cu coșmarurile, zguduit de frisoane, încercând să se convingă că nu i se va întâmpla nimic; dar neliniștea de a o ști acolo afară, singură, ea care se temea până și de umbra ei, îi umplea capul de urlete și pieptul de împunsături.

Jakob se întoarse pe o parte și-și observă cel mai bun prieten făcându-și de lucru într-un colț al sălii de sport cu o sobă de camping deformată – de la ea venea fumul –, care din cauza trepidului îi amintea de un greier uriaș. Un noroc nemaipomenit. Era din metal ușor și nu avea nevoie de alt combustibil decât de lemne, hârtie și niște cârpe. Jakob se ridică și se duse la el, fiind atent să nu calce pe cineva pe mână. Bernd avea ochii roșii și o pată de funingine pe frunte.

— Ai nevoie de ajutor?

Bernd dădu din cap că nu, își trase nasul și continuă să ațâțe focul cu lemne din micuța cameră de combustie.